

rimelig Bedømmelse af Invalidforsørgelsens Berettigelse. Jeg skal endnu tilføje — jeg haaber, at den ærede Ordfører har sagt det, men jeg har ikke hørt det — at jeg har lagt Mærke til, at der er Mange, der opfatte denne Lov saaledes, at de herefter ere afstaaerne fra at gaa til Domstolene. Det er jo slet ikke Tilfældet, og i den Henseende har Administrationen jo ikke stillet andet Forlangende, end hvad der efter min Mening er billigt. Enhver kan jo søge paany og derefter inden et Aar gaa til Domstolene, ligesaa godt nu som før. Det er kun derved, der sker Forandring, at han ikke ved Domstolene kan faae tilkjendt nogen Invalidforsørgelse for hans sidste Andragende, naar han ingen Invalidforsørgelse har havt før; og kun fra hans første Andragende, hvis han har havt Invalidforsørgelse før, men den enten er ham frataget eller er bleven henført til en anden Afdeling. Det er deri, Indskrænkningen ligger for de Vedkommende; der er ingen Indskrænkning i Retten til at gaa til Domstolene, men en Indskrænkning i Domstolenes Besøielse. Det er altsaa ingen upassende Indskrænkning i de Vedkommendes Ret til at gaa til Domstolene; thi det er ikke mere end billigt, at en Mand, der har søgt f. Ex. for 10 Aar tilbage, skal søge paany, inden han gaar til Domstolene. Men der er en Indskrænkning altsaa i Domstolenes Besøielse til at tilkende en Mand Invalidforsørgelse. Nu have vi Tilfælde, hvor Folk have ligget i Aaringer og have faaet Invalidforsørgelsen negtet. Ueberen er nu kommen over dem, og yderligere godtgøres det ved mere indtrængende Beviser fra Lægens Side, at deres Svagthed virkelig hidrører fra Krigen — faadanne Tilfælde ere efter denne Lov fuldstændig afstaaerne fra at blive afhjulpne; de kunne blive afhjulpne fra Dato, men ikke fra før. Det er vel strængt. Men jeg ønsker, hvis det ikke allerede er sagt, saa at faae det sagt, at det er en Misforstaaelse af Loven, naar man tror, at man affjæres Retten til at gaa til Domstolene, fordi man før har andraget. Jeg maa antage, at det høitærede Udvalg har gjort sit Yderste for at finde de Bømpelser, det har kunnet opnaa, og man maa dersfor, skjøndt jeg beklager meget, at man ikke har kunnet gaa videre, følge det høitærede Udvalg. Jeg vilde have ønsket — jeg veed ikke, om den ærede Ordfører omtalte det — at se i Betænkningen om end ikke i Vædringsforslagene, fordi det maaste rettest høres hen under Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven, en Udtalelse om, at Udvalget vilde anbefale Krigsinvaliderne til et lille

Gratiale af 25 pCt. f. Ex. i Anledning af, at det i Aar er 25 Aar siden sidste Krig.

Ordføreren (Bojsen): Det ærede Medlem, der satte sig, har fuldstændig Ret til at imødegaa den af ham omtalte Misforstaaelse, at Lovens Bestemmelse skulde gaa ud paa at affjære Invaliderne fra at gaa til Domstolene ud over det Punkt, som er Lovens Hensigt, nemlig at affjære dem fra at kunne søge Efterbetaling. Denne Misforstaaelse er allerede opklaret i Motiverne til Lovforslagets § 3, som ærede Medlemmer kunne efterse. Altsaa, der vil ikke være nogen Tvivl i saa Henseende. Det ærede Medlem ankede over Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, at man altsaa affaar denne Afgang til at søge Efterbetaling ved Dom. Jeg har allerede første Gang, jeg havde Ordet, bemærket, at jeg ikke skal inlade mig paa Bedømmelsen af hvilken Berettigelse, der i og for sig kan ligge i Bestemmelsen. Derom kunne Meningerne være delte, jeg ønsker ikke at reise nogen Debat derom, men naar det ærede Medlem mente, at ud over den ny foreslaaede § 4 indeholdt Lovforslaget ingen Forbedringer for Invaliderne, men kun Bestemmelser, der ere skadelige, vil jeg dog erindre det ærede Medlem om Vædringsforslaget under Nr. 3, som bestemmer, at den Afgang til at faae efterbetalt Invalidforsørgelsen, som hidtil har kunnet ifjendes for Domstolene, overgaar ved det nye Vædringsforslag under Nr. 3 til Administrationen. Der er aabnet Afgang til, hvor man finder, at Omstændighederne tale derved, at der kan tilstaaes ogsaa Efterbetaling paa kortere eller længere Tid, alt som man skønner, at der er Grund til at gaa videre eller kortere. Naar det nu staar saaledes, at der er en Bemyndigelse for Finantsministeren til efter Omstændighederne at kunne træffe sit Skjøn og bevilge Invalidernes Andragende, saa ere Alle paa det Reue med, at det ikke er et Skjøn, der i Praxis vil komme til at bero paa Enkeltmands Afgjørelse; thi det er jo klart, at den Bemyndigelse, der er givet Administrationen, har Administrationen, altsaa Regeringen, at benytte under sit Ansvar og vil komme til at benytte den i Forstaaelse med Rigsdagen. Vi maa være ganske forberedte paa, at vi i Fremtiden ville faae med et stort Antal Invalidæandragender at gjøre, og de ville blive afgjorte ved Overensstemmelse mellem Rigsdagen og Finantsministeren; altsaa, den egentlige Kjærne i dette Lovforslag eller i Loven, som jeg haaber